

Publicerad 2007-03-02 22:34 av fragments

Fortsättning på de första två delarna med samma namn. Glöm inte att kommentera.

No name. [Del 3]

Efter att ha legat i sängen i en vecka övertalade jag mamma att jag skulle få gå till skolan. Efter mycket tjat och många \"jag lovar\" tillät hon mig att gå till skolan nästa dag. Det betydde att jag skulle få träffa Laura!
Eller?

När jag kom till skolan var det många som kollade på mig, men ingen sa något. Jag märkte direkt att Laura inte var i skolan än, då hade hon suttit vid skåpen. Eller?

Jag bestämde mig för att gå på mentorstiden, hon kanske var där?

Det var hon inte.

Det Kärring-Gunnel sa släckte det lilla ljus jag hade fått. Hon förstörde mitt liv när hon sa det. Att jag var ensam igen.

- Laura's föräldrar ringde tyvärr idag och sa att hon har flyttat tillbaka till sin skola i Norge. Men vi får fortsätta som vanligt och hoppas att hon får det bra där. När jag hörde det blev jag apatisk. När hon väl tänt en gnista av min livslust, stampade hon på den tills den slocknade. Jag visste att jag inte skulle låta känslorna komma. Varje gång jag lät bra känslor komma fram, mördades dom snart av skuldkänslorna. Det var mitt fel att hon flyttade. Jag var säkert konstig, hemsk, elak. Dum i huvudet.

När jag kom hem från skolan låg posten på dörrmattan, jag brukade inte bry mig men det var något som fångade min uppmärksamhet. Ett kuvert. Med mitt namn på. Och Lauras handstil. Jag tog upp det och gick in på mitt rum. Slängde väskan på golvet och satte mig på sängen. Jag bara kollade på brevet i min hand. Var det nu det hände? Var det nu jag skulle få läsa hur hemsk jag varit? Hur illa mina läppar smakat? Jag öppnade det sakta, drog ut det silkeslena papperet med de svarta bokstäverna, skrivna med bläck. Laura älskade svarta bläckpennor. Älskar. Jag läste orden, meningarna. Dom jag trodde skulle förstöra mitt liv, igen.

Häjj David.

Jag ähr lessen att jag inte sah nånting, men jag var tvungen att åkah tillbawka. Min pappa skrev ett brev till mig i förtvivlan. Min bror hawr alltiwd haft en tendens att hamna i trubbel, åkk han lyssnar aldrig på pappa. Men han lyssnar på mig, och brukar klara sig ur alla problem. Men nu har han tydligen börjat knarka efter olika sawker. Han låwnade pengar av nåwgra tywper för att få råwd med mer knark. Mywcket pengar. Nu är dom på jakt efter honom, för att döda. Han hawr inte råwd att betawla tillbawka. Jag måwste hem åkk hjälpa honom. På nåwgot sätt. Jag ville bawra berätta för dig, för du är speciell. Snällah, sluwtah skärah dig. Sluwtah svältah dig. Sluwtah med dina skuldkänslor. För min skull. Men sluwtah inte med musiken, satsa. Den ähr braw. Du kommer få tillbawka ditt självförtroende så småningom, låwt nåwgon få lyssna när du spewlar, och sjunger. Jag ville bawra att du skulle veta att.. Jag gillar dig. Jag gillar dig massa. Du är massa söwt. Ha ett brah liv.

Laura.

Jag visste inte om jag skulle vara glad eller ledsen. Jag var såklart ledsen för hennes skull, men glad för att

hon gillade mig. Hon gillade mig verkligen.

Jag vek ihop brevet, la ner det i kuvertet och la kuvertet under min kudde. Som ett minne av den jag älskade. Jag satt i sängen och bara tänkte. Sen reste jag mig upp, för hastigt, det blev svart för ögonen. Men snart kom allt tillbaka och jag gick till garderoben. Tog de rödfläckiga handdukarna och asken med rakblad och gick in i vardagsrummet. Det var ingen hemma, så ingen såg.

Jag la in några vedträn och tidningspapper i den öppna spisen, och så tog jag en tändare och tände. När elden kommit igång la jag försiktigt in handdukarna, och asken.

- Jag behöver inte er längre, hej då.

Elden slukade allt, även mitt förflutna.

När allt var förvandlat till aska och rakbladen låg till hälften begravda i den tog jag askbehållaren och bar ut den. Jag plockade ut rakbladen och la dom på köksbänken sålänge. Sen gick jag ut på balkongen, vindarna blåste friskt.

Jag kastade ut askan som direkt fångades av vinden. Jag begravde mina minnen, nu började livet.

När all aska var borta gick jag in igen och satte in askbehållaren i den öppna spisen som jag hade släckt. Sen gick jag och hämtade rakbladen och gick till garaget där jag tog en spade. Jag gick ut utanför tomtgränsen och satte spaden i marken, och så tryckte jag till. Jag grävde en liten grop. Sen la jag i rakbladen och hällde över jorden igen. Jag plattade till den och gick in igen.

Nu. Nu började mitt liv. Allt började om nu. Jag skulle ändra på mig bestämde jag. Jag, skulle bli omtyckt och få en chans i livet. Höja betygen, hitta vänner och till och med vara social med familjen.

Laura? Jag träffade henne aldrig igen, men jag vet att hon finns där ute. Jag tänker på henne och förhoppningsvis tänker hon på mig. Våran kyss, den glömmet jag aldrig. Den var det som gjorde att jag fick tillbaka min styrka.

Jag är fortfarande kär i Laura, men förmodligen kommer jag aldrig få träffa henne. Men jag minns henne alltid. Hon fick mig att överleva. Om jag får problem, så tänker jag på henne.

Laura, håller mig vid liv.

Slut.

\Författarens\ ord:

Denna berättelse, novell, minibok eller vad ni nu vill kalla det var till en början bara något jag skrev för att få skriva av mig, men jag har förstått att jag nog faktiskt i mitt undermedvetna tänkte på en viss person när jag skrev om Laura. En person som faktiskt håller mig vid liv, som är min styrka. När jag inte orkar, så finns hon är och skrämmer bort alla faror.

Därför vill jag tillägna denna texten till Malin Thompson, min allra bästa kompis. Om vi någonsin skiljs åt, vet jag inte vad jag gör. Det är alltid vi.

Jag älskar dig och utan dig skulle jag inte existera.

Malin, håller mig vid liv.

/Sandra Dalåsen

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren fragments med Poeter.se id #14481 innehar upphovsrätten